

Hans-Walter Keweloh(utg och red): Flösserei in Deutschland.
(in Auftrag des Deutschen Schiffahrtsmuseums Bremerhaven)
Stuttgart 1985. 172 sid. inb.

Sjöfartens kulturhistoria omfattar även innerfarlederna, de väldiga vattensystem som varit tillgängliga för transporter sedan de mest elementära farkosterna uppfunnits. Inte minst på tyskt håll har gjorts viktiga pionjärinsatser för att rikta uppmärksamheten på innerfarlederna. Det sammanhänger självfallet med Tysklands ännu utnyttjade flodsystem, t ex Rhen med biflöden. Situationen återfinns än idag i stora delar av Centraleuropa, t ex Polen.

Denna bok, som i huvudsak behandlar fastflottning, d v s transport av stora sammanbundna timmerflottar, är en nyttig påminnelse även för oss marinarkeologiskt intresserade i Norden, att innanvattnen också hos oss måste ha utnyttjats i långt större utsträckning än vi vanligen föreställer oss, vi som kanske ensidigt inriktar oss på kust och hav. Innerfarlederna slutar ju förr eller senare - av naturnödvändighet - i havet. Deras båtar och båttyper har fått avläggas även vid kusten(se t ex detaljer i koggen).

Boken behandlar flottningens historia från förhistorisk tid över romersk tid och medeltid, bygge av fasta flottor, flottningsteknik (med uppankring i en ringlande ström för att få flotten att svänga, en teknik använd även till sjöss), litterära och konstnärliga framställningar av flottning, sociala aspekter, (bl a med ritningar över flottningsschefernas hus och arbetarnas) och faktiskt även om den tyska versionen av flottarmyten (alltså vår "Snoddas"-myt)

Att även små bäckar kom till användning kan man se på den fantastiska bild 2, där en serie sammanlänkade flottor tar sig fram på en bäck omkring 1900, där en hyfsad längdhoppare skulle kunnat ta sig över utan större problem.

Lösflottning, d v s den vanliga hos oss, kallas f ö på tyska "Trift" och förekommer nästan inte alls i boken.